

ikke vilde kunne lade sig gjøre i Loven at opstille detaillerede Regler for Afgjørelsen af alle de Vanskeligheder og Tvivl, der vel kunne frembyde sig ved Begrebernes Anvendelse i det enkelte Tilfælde. Det maa være Videnskabens Opgave at skjærpe og uddanne Erkjendelsen af de almindelige Begreber og hvad der ligger i dem, saaledes at Juristen i det enkelte Tilfælde med Klarhed og Sikkerhed selv kan see og vejlede Andre til at forstaae, hvorledes de rigtig skulle bringes til Anvendelse.

Til 4de Kapitel.

(Forsøg paa Forbrydelser).

At Anvendelsen af den i Loven for en Forbrydelse foreskrevne Straf forudsætter, at Forbrydelsen er fuldbyrdet, og at en mindre Straf bliver at idømme, naar dette ikke er Tilfældet, stemmer vistnok med rigtige criminalistiske Grundsætninger saavel som med den gjældende danske Strafferet — jfr. Fd. af 4de October 1833 § 14, Fd. af 11te April 1840 § 80, Fd. af 26de Marts 1841 § 13 — ligesom det er almindelig anerkjendt i fremmede Straffelove. For at en Forbrydelse kan siges at være fuldbyrdet, maae alle de til dens Begreb hørende objective og subjective Momenter være tilstede, og da navnlig ogsaa, naar til Forbrydelsens Begreb udfordres en vis ydre Følge, denne være indtraadt; hvad der hører til en Forbrydelsens Begreb kan imidlertid naturligviis ikke bestemmes ved en almindelig Regel, hvormod der i den Henseende for hver enkelt Forbrydelsens Vedkommende maa henvises til hvad der følger af sammes Væsen og Lovens positive Bestemmelser. Det har dog formeentlig ligesom fuldt sin Betydning, i Spidsen for Reglerne om Forsøg paa Forbrydelser at stille den i Udkastets § 42 indeholdte Sætning, at en Forbrydelse ikke er at ansee som fuldbyrdet, førend alt det er indtraadt, som ifølge Loven udkræves til samme — hvilket navnlig kan være mindre, end hvad der i og for sig efter en Betragtning af Forbrydelsens Væsen kunde synes

at maatte fordres til Fuldbyrdesen — ikke blot som en naturlig Indledning til de paafølgende Bestemmelser om Forsøgs Strafbarhed, men navnlig fordi derved gives Leilighed til at indskjærpe Forskjellen mellem den blot fra Gjerningsmandens Side fuldbente Forbrydelse (det fuldbente Forsøg) og den fuldbyrdede Forbrydelse, hvilken Afskillelse i Udkastets § 42 fastholdes ved Tilføielsen om, at det ikke er afgjørende, „om end Gjerningsmanden har gjort Alt, hvad der fra hans Side udfordres til dens Sværkættelse“.

Ligesaa utvivlsom som Bestemmelsen af Forsøgets Begreb er i den ene Retning, nemlig i Forhold til den fuldbyrdede Forbrydelse, ligesaa omtvistet har det været, hvorledes Forsøgets Begreb skulde fastsættes i den modsatte Retning, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar det skal siges at være kommet til et Forsøg eller et saadant at være paabegyndt. Det er i fremmede Straffelove almindeligt, i denne Henseende at skjelne mellem Forsøget og de saakaldte blot forberedende Handlinger, saaledes at man, idet disse sidste, i Reglen saakald, skulde ansees som straffrie, bestemmer det strafbare Forsøg som Paabegyndelsen af Forbrydelsens Sværkættelse, og for denne Opfattelse synes der ogsaa i den tidligere Kommission at have været overveiende Stemning, forsaavidt det i sammes foreløbige Udkast var foreslaaet, at „Forsøg paa en Forbrydelse (kun skulde) straffes, naar det har vilst sig i Gjærning, der indeholde en Paabegyndelse af Forbrydelsens Udførelse“. Den nærværende Kommissions Medlemmer have imidlertid, efter modden Overveielse, ikke kunnet slutte sig til denne Opfattelse, der neppe turde være rigtig i Principet, ligesom den i praktisk Henseende formeentlig vilde medføre megen Fare og jævnlige Leide til meget stødende Resultater. I sidste Henseende vil der vistnok i den tydske Retspraxis kunne findes oplysende Exempler, og en nærmere Betragtning af de enkelte Tilfælde turde uden Tvivl tjene til at vise, at en Bestemmelse, som den ovenangførte, hverken i juridisk eller praktisk Henseende vilde være heldig. Efter den her beskæmpede Anskuelse skulde f. Ex. Strafbarheden for Forsøget paa at begaae Indbrudstyveri eller paa at ombringe en Anden ved